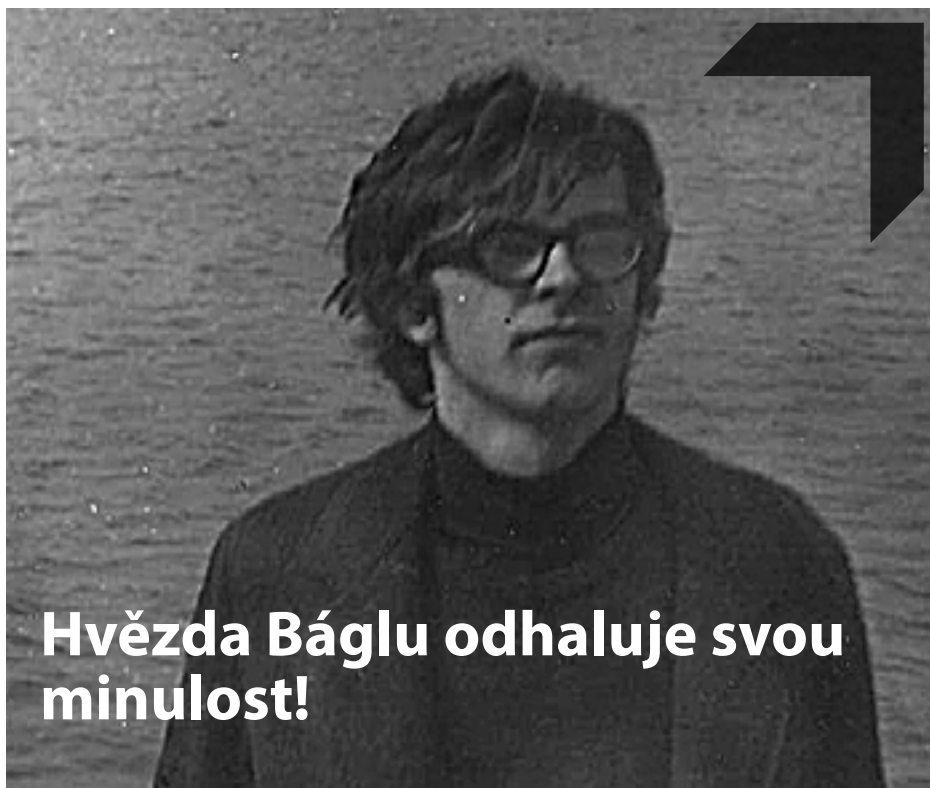

PAN ĐURĐOVIČ JE ZPÁTKY

Hvězda Báglu odhaluje svou minulost!

Vážení čtenáři!

Právě čtete další číslo časopisu Bágla. A děláte velice dobře, protože toto vydání je takřka speciální. Zavedli jsme totiž nové rubriky a i ostatní články se tentokrát opravdu vyvedly.

Pro vás nejzajímavější jistě bude velký rozhovor s již stálíci našeho časopisu – panem Đurđovičem. A není to jen tak obyčejný rozhovor. Ptali jsme se totiž na studentská léta a získali jsme odkonce i nějaké fotografie.

Novou rubrikou je soutěž „Počítáme s Pepou“. Doufáme, že se zúčastníte a trošku potrápíte své mozky. V čísle nechybí ani nějaká ta úvaha – třeba zamýšlení nad nevděčným tématem humniták versus přírodovědec. Čeká vás toho samozřejmě víc.

Pokud byste chtěli, můžete do Báglu i vy přispívat a případně se stát součástí redakce. Stačí jen mít dobrý nápad a nebát se psát! Své články předejte kterémukoliv stálému členovi naší redakce a v příštím čísle třeba svůj výtvar najdete.

Jakub Augusta

Veritasium a Fysikshow – další příležitosti k novému poznání

Kde bere Slunce svou energii? Dokázali bychom dosáhnout rychlosti světla? Z čeho je plamen svíčky? Je naše budoucnost determinovaná? Proč se vyplatí být nenáviděn?

„Někdy ty nejjednodušší otázky mají nejvíce ohromující odpovědi.“

Pokud i vás zajímá svět kolem, často přemýšlíte, proč se něco děje tak, jak se děje, pokud vás zajímají odpovědi na tyto otázky nebo pokud se chcete zlepšit v angličtině, nechte se strhnout skvělým vědeckým webem Veritasium. Veritasium má svůj kanál na youtube a samozřejmě také facebook, kde můžete vidět právě natočená videa, dostávat pozvánky na různá setkání

s vědci či diskutovat nad různými problémy s právě takovými nadšenci, jako jste vy, z celého světa. Vzniklo reakcí na nápad mladého fyzika ze Sydney, který chce tímto propagovat vědu a fyziku.

Velmi podobný je také projekt dánských studentů Fysikshow univerzity Aarhus. Také vlastní facebook i youtube stránky, i když videí je mnohem méně a asi také nedosahují takové kvality, jako Veritasium. Rozhodně ale nabízí dostatek zajímavých témat, hlavně ohromující experimenty s ohněm či výbušninami.

Anežka Vacková

Hvězda Báglu odhaluje svou minulost!

Rozhovor s Dušanem Ďurďovičem

Když byste se měl rozhodnout, na jakou střední školu půjdete, vybral byste si tuto školu?

Asi ano.

A proč?

Protože je to dobrá škola, jsou tady solidní profesori, kteří používají vyučovací metody a postupy na úrovni doby a domnívám se, že máme i dobré výsledky, mnozí z našich absolventů jsou ve svém životě i v profesi úspěšnými lidmi.

Co byl Váš oblíbený předmět na střední škole?

Na střední škole to byla angličtina, latina, dějepis a zeměpis.

Máte rád mapy?

Miluji mapy. Nemám rád mapy třeba hydrologické, mapy oblohy atd. Mám rád ty politické, kulturní a fyzické mapy. Víím, kde které město leží, kudy teče jaká řeka, a tak dále.

A byl nějaký předmět, který jste nezvládal?

Nedá se říct „nezvládal“. Já jsem pořádně nevěděl, co obsahují. Musím konstatovat, že se jedná především o přírodovědné předměty. V matematice jsem držel krok jen tak tak, v chemii a biologii také, ve fyzice jsem netušil, o čem je řeč.

V jaké lavici jste nejraději seděl?

V prostřední řadě, ve třetí lavici vpravo. Tam jsem seděl celou dobu.

Odmaturoval jste s vyznamenáním?

Ne, měl jsem jednu jedničku a tři dvojky.

Jaký máte vztah ke studentům, po vašich zkušenostech z učitelské praxe?

Ke svým studentům mám vztah bytostně kladný. Při své práci nepocituji pouze povinnost mládež něčemu naučit, předat jí určité znalosti.

Významnou roli u mne hrají i emoce... Mám své studenty prostě rád a to bych podtrhl červenou tužkou.

Měl jste na střední škole nějakého oblíbeného učitele, nebo naopak někoho, kdo vás vyloženě vytáčel?

S odstupem desetiletí, vidím, že učitelé na střední škole byli chytří. Dneska je oceňuji, ale tehdy jsem oceňoval především ty, kteří se studenty komunikovali jako s dospělými, používali například ironii – to mi sedělo.

Ale měl jsem i učitele, o nichž jsme už tehdy já a moji spolužáci věděli, že oni nezvládají svou práci. Bylo nám 16 a my jsme věděli, že člověk X, který nás učí zeměpis, neví, o čem mluví. Já jsem byl milovník zeměpisu, to zdůrazňuji, mne i mnohé moje spolužáky zajímaly věci, které se odehrávaly v tehdejší politice u nás i ve světě, a to je něco, co tady zajímá jenom malinký okruh studentů. Věděli jsme, kdo vládne v které zemi, jaká politika se děje ve které zemi, znali jsme zeměpis i dějepis proto, že nás to bavilo. Ale občas jsme postřehli, že učitel nebo učitelka nevědí, o čem mluví. To se stává možná i dnes, já nevím, ale k takovým lidem pak jako student a jako puberták nemůžete mít úctu. Těm jsme se smáli, za jejich zády, samozřejmě.

Měl jste ve studentských letech ve škole nějaký průšvih?

Průšvih – tak bych to nenazval. Byl jsem spíš introvertní, téměř vzorný kluk. Na základní škole jsem měl jenom jedničky, to můžete klidně zdůraznit a podtrhnout, a byl jsem mnoho let za sebou předseda třídy. Na střední to pak bylo přirozeně o dost horší, tam zas byly jiné hvězdy.

Ale průšvih ne, ten jsem neměl. Akorát sem tam, a to bylo specifikum té doby, mnozí kluci chtěli nosit dlouhé vlasy. A mě také děsně těšila představa, že mám vlasy až na ramena. Ale to bylo prakticky vyloučeno. Zástupkyně Drtilová, my jsme ji nenáviděli, protože byla Češka, tak ta mě, jednou, možná dvakrát při vstupu do školy držela za pačesy a tahala mě za ně. Ale průšvih, jako, že bych něco provedl, rozbil, to ne. Akorát, když jsme hrávali fotbal ve třídě, ten jsme hráli s tenisákem o přestávkách, tak jsme museli asi třikrát za školní

rok vymalovat třídu, za své peníze, protože to byly tisíce černých dublů na těch bílých zdech. Jo, a jednou jsem nechtěl strhl umyvadlo, to když jsem byl brankář. Hráli dva proti dvěma a branka byla umyvadlo a koš a já jsem se držel a nějak jsem ztratil balanc... No, ale nebyl to takový ten klasický průšvih, jen jsem to musel zaplatit.

A vy jste se tedy snažil nechat si narůst dlouhé vlasy?

No, ne tak dlouhé vlasy, jak můžete dneska mít, ale třeba alespoň trochu. To byla vcelku taková nevinná záležitost. Ale ani doma to nebylo lehké,

protože rodiče byli konzervativní. To si pamatuji, šel jsem po ulici u nás na předměstí v Bratislavě, s maminkou a jakási babka nás zastavila a řekla: „No teda, paní Ďurďovičová, to tomu svému synovi necháte? Vypadá jak vopičák! To mu dovolíte?“ a moje máma řekla: „Co je vám po tom, nám se to líbí.“ Přišli jsme pak domů a to bylo: „Vidíš, vypadáš jak vopičák, taková ostuda po celé vesnici!“ No, a tak.

Takže jste byl takový rebel.

Ooo, to je asi trošičku silné slovo. Ta doba měla svá specifika. Já jsem začal chodit na střední školu po prázdninách roku 1968. Deset dní před tím došlo ke vpádu sovětských vojsk. Několik měsíců předtím tady na půdě toho drsného komunismu začala vznikat trochu jakási demokracie.

To znamená, že když mi bylo patnáct, byl jsem v deváté třídě a přišla ta demokracie, taková jenom malinká, s dneškem se to nedá srovnávat, ale v té době to bylo něco velikého. Taková radost, že můžeme diskutovat, že můžeme cokoli, tedy skoro cokoli. V mládí si myslíte, že můžete cokoli, dospělí byli samozřejmě opatrnější. A my jsme v té době nabyli dojmu, že tedy můžeme.

A přišli Rusové, vrátila se totalita a ne každý to zvládal. My jsme třeba jeden den prostávkovali. To bylo v září 68, byli jsme na střední škole tehdy pár týdnů a stávkovaly vysoké školy a my jsme byli jediná střední škola, která také stávkovala. Od osmi ráno, do osmi večer. Zamkli jsme ředitele v ředitelně, nepustili jsme ho ke školnímu rozhlasu. Jo, a pak když jsem přišel večer domů, musím zdůraznit, že jsme neměli ani pevný telefon

a nebylo jak dát domů vědět, proč jsem nepřišel normálně ze školy. Doba byla nejistá a rodiče se doma bez informací klepali strachy. A pak když jsem vykládal s hrdostí a nadšením, co všechno jsme vyváděli ve škole, padali do mdlob. Časem se to srovnalo, čím byl člověk starší, tím byl klidnější, ale ta střední škola, to stále doznívá ta atmosféra, taková, máte pravdu, trochu rebelská.

DĚKUJEME ZA ROZHOVOR!

Vašek Kolář, Věra Švomová, Anežka Vacková

TÝM

ŠÉFREDAKTOR - Jakub Augusta
ŠÉFREDAKTORKA - Věra Švomová

REDAKTOŘI
- Adéla Novotná
- Daniel Mužátko
- Kristýna Nováková
- Pavla Řádková
- Pepa Špaček
- Vašek Kolář

GRAFIKA
- Igor Máčel

Mladí Evropané za svět bez násilí

Dřevěné domky, strážná věž, koleje. V tichosti, zamyšlení se v zapadajícím slunci ubíráme cestou, po které v minulosti kráčely miliony lidí, miliony obětí šílené nacistické ideologie. Cesta plná slz, smutku a vyčerpání, podtrhnutá tragickým koncem tolika lidských příběhů.

Ve dnech 17. - 21. září 2014 proběhla v Krakově Mezinárodní konference „Mladí Evropané za svět bez násilí“

Akce pořádané komunitou Sant' Egidio ve spolupráci se vzdělávacími institucemi v České republice, Gruzii, Itálii, Maďarsku, Polsku, Rumunsku, Rusku, Slovensku a na Ukrajině se zúčastnily stovky mladých.

Kromě diskuzí, společných přednášek na téma míru a besed s přeživšími holocaustu je jeden den konference vyhrazen právě návštěvě koncentračních táborů, Osvětimi a Březinky. Jeden den na připomenutí temné stránky našich dějin, na uvědomění si, co může způsobit xenofobie, rasismus, antisemitismus.

„Proto si my, mladí Evropané různých národů a jazyků, přejeme jediný osud pro všechny: mír a pokoj,“ zní z úst zástupců ukrajinského a ruského národa při čtení mírového apelu při příležitosti uctění památky obětí holocaustu.

Může se vám to zdát jako otřepaná fráze, možná vás také napadá, co zmůže pár stovek mladých lidí, volajících po míru. Jak silný je jejich hlas v době, kdy se na tolika místech světa odehrává takové množství bojů a bezpráví?

„Společně říkáme ne násilí, které živí každý konflikt. Ne nenávisti, která připravuje válku. Ne strachu z druhého a jeho odlišné kultury a mentality. Ano vítězství nad předsudky, ano budování usmířeného světa, ano obraně slabého a nevinného života, ať je číkolí.“

Druhá světová válka a zvěrstva v ní spáchaná jsou pro nás nepochopitelná. A přitom je náš svět stále plný předsudků. Předsudků vůči náboženství, barvě pleti, národnosti, ...

Na jednu stranu se nám vidina války zdá tak vzdálená, na tu druhou je přitom náš svět plný, z předsudků plynoucí nenávisti, která stojí na počátku každé války.

„Bez míru už není budoucnost, ani pro toho, kdo vyhrál, ani pro toho, kdo prohrál.“

Co tedy ale zmůže volání osmi set lidí po změně, po míru v porovnání s dalšími sedmi miliardami mlčících?

Nebylo by také jednodušší a pohodlnější mlčet? Prostě se nezabývat věcmi, které jen stěží dokážeme ovlivnit?

„Náš svět ztratil ideály. My máme ideál, pro který žít: mír je opravdovou budoucností pro všechny!“

Horší než nenávist, stojící na počátku každého konfliktu je lhostejnost. Nezáměr, odvracení se od problému.

I když se tedy náš hlas zdá být jen pouhou kapkou v moři, má obrovskou sílu.

I toto se vám zdá jako fráze? Ano, často omílané skutečnosti se stávají frázemi.

Někdy je ale fráze zapotřebí, nemyslíte?

Věra Švomová

Činí náš život jednodušším či závislejším?

GDG zahájilo svojí sérii přednášek s Davidem Vávrou a Android Wear. I když mi jsou kluci z GDG sympatičtí a přednáška mě bavila, zanechala v mé hlavě více otázek než odpovědí. A nemůžu se přestat ptát. Vrací nám technologie to, co nám berou?

GDG (Google Developer Group) je něco jako studentský spolek, komunita, skupina přátel. Nemusíme se také bát označení jako vývojáři či ajťáci. Ač to tak vypadá, nejsou závislí na Googlu a neodsuzují ani jedince mluvící jiným programovacím jazykem. Pořádají přednášky, GDG garage, což jsou setkání, kde spolu můžete kódovat, vyvíjet, taková trochu společenská činnost. Asi je to v partě příjemnější než doma, po nocích, při světle jedné lampy. A jak už jste ze zaměření tohoto společenství mohli vycítit, najdete je všude, na Google+, Facebooku a webových stránkách GUG.cz.

Na první přednášce GUG vystoupil jeden z nejlepších vývojářů v ČR David Vávra a mluvil o svém programování pro Android Wear. Pro IT analfabety, kterým popravdě stejně jako mě, spojení Android Wear neřeklo skoro nic, vysvětlím. Jde o fakt stylové hodinky, které nejen, že už nemají rařičky, ale dokonce už nemají ani digitální číslice. Jistě, nějaký ten čas se tam taky zobrazuje, ale je to vedlejší produkt, vedle notifikací z emailu, Facebooku a spousty aplikací. Ušetří to spoustu času. David nám výhodu hodinek Android Wear vysvětlil pomocí následujících dvou obrázků.

Tohle je jedna z nejzajímavějších věcí, co jsem kdy slyšela a snad i viděla. I samotní vývojáři vymýšlí něco, aby se svým mobilem, tabletem či notebookem nemuseli být stále.

Nejdříve jsem myslela, že když vymyslíte něco jako hodinky, permanentně spojené se svým mobilem, znamená to, že s ním chcete být pořád ve spojení. Je to láska v pravém slova smyslu, neboť od své elektroniky už doslova nemůžete odtrhnout oči. Sen

spousty holek a kluci místo toho vyvíjí hodinky. Ale poté mi došlo, že je nemůžu jen tak odsoudit, neboť jejich úmysly jsou možná zcela z jiného soudku.

Co když jsou jejich úmysly, jak se to jen říká. Čistě? Pochopila jsem, že všechny ty elektronické pomůcky pro vývojáře nejsou pouze hračky. Pomáhá jim to v životě, motivuje je to v pohybu. Třeba aplikace, kterou vymyslel David, se jmenuje Wearsquare. Tato aplikace zveřejní, kde jste, což pak můžou vidět vaši přátelé, nebo vám třeba samy hodinky doporučí nejbližší dobrou restauraci.

IT sportovci využívají Runtastic, která zaznamenává, kolik už jste toho uběhli, kolika kalorií jste se u toho zbavili, no komu by se to nelíbilo. Nic z toho ale neznamená, že jsou na svých elektronických mazlíčcích závislí či k nim chovají nějaký bližší vztah. Možná jen správně využívají to, co nám bylo shůry dáno.

Myslím, že už dlouho se nejrůznější lidé přou v otázce inovace a technologií. Sama jsem byla součástí několika sporů o čtečkách a knihovnáčích. A tak silně pochybuji, že někdy lidé najdou stejné řešení. To by v dnešním světě ani nebylo přirozené. S tím bychom se měli smířit. Řekněme, že náš přístup k technologiím je jako orientace. Svobodný a individuální. Jenom bychom si v něm měli udělat jasno.

Adéla Novotná

Počítáme s Pepou – soutěž!!!

Milí čtenáři, jsem rád, že nyní čtete právě tuto rubriku. Jak už je patrné z názvu, jedná se o zábavné počítání a luštění všelijakých logicko-matematických záhad. Tolik úvodem...

V tomto měsíčníku mám pro vás připravenou slovní úlohu. K rozluštění nám postačí důkladná pozornost a selský rozum.

V ulici Pod Lípami se stala vražda (bylo to navečer). Policisté zatkli čtveřici podezřelých: Adama, Otu, Petru, Annu. Pokuste se z výpovědí zjistit, kdo je vrahem.

Anna řekla: „Já jsem byla stále s Adamem.“

Oto pravil: „Já jsem nevinen, ale vím jistě, že vraždu spáchala žena.“

Adam řekl: „Kdybych se vám přiznal, tak odsoudíte nevinného.“

Petra na otázku, kdo vraždu spáchal, odpověděla: „Já nevím, byla jsem u Čertova náhonu, každý večer tam pracuji jako číšnice. Ale vraždu nespáchal Oto, ten byl ten večer také v hospodě u Čertova náhonu.“

Dále víme, že vrahů může být více, ale aspoň jeden z oně čtveřice je nevinný a aspoň jeden je vrahem.

Vrazi stále lžou a nevinní mluví vždy pravdu.

1. Kdo je vrahem?
2. Jan je ..... (barva)

Pepa Špaček

SOUTĚŽ

odpovědi říkejte Pepovi – 4. B. Nejlepší řešitel bude vyfocen do Báglu s autorem článku.

První autorské čtení mladého nadějného básníka

Na Bigy máme nejen výborné studenty, ale také básníky. Důkazem je Honza Houdek, který nedávno vydal svou básnickou sbírku. Rozhovor s ním jste si mohli přečíst v minulém čísle Báglu. Jen pro připomenutí – sbírka má Honzovi pomoci s financováním jeho nákladné léčby, neboť je odkázán na invalidní vozík.

A takovou významnou událost, jako je vydání prvotiny, je třeba ještě umocnit autorským čtením. To Honzíkovo se uskutečnilo v podvečer 9. listopadu. Verše si přešla poslechnout široká veřejnost a samozřejmě také studenti Bigy, z nichž mnozí s celou akcí pomáhali. Nechyběla ani Televize Vysočina, aby vše zvěčnila i vizuálně. Bágl sice bude muset zůstat u psané formy sdělení, ale jistě nám to promínete.

Čtení hostila Knihovna Matěje Josefa Sychry, což je pro takovouto událost opravdu ideální prostor. Úvod patřil paní ředitelce knihovny, která všechny přítomné přivítala a vlastně vše uvedla. Slyšeli jsme také proslov Petra Piechuly, který je Honzovým asistentem a stál u zrodu celé sbírky. Samozřejmě pár slov pronesl i autor. Nezapomněl poděkovat všem, kteří se na vydání jeho knihy podíleli a učinil tak s úsměvem a humorem. Pak následovalo samotné autorské čtení. Básně prokládaly svým výstupem na píáno Jenda Novák a atmosféra se stala ještě příjemnější. Jedinou vadou na kráse byl snad jen fakt, že si někteří studenti museli odpustit vzhledem k jejich věku víno, které se podávalo závěrem jako přípitek.

Pokud jste toto autorské čtení propásli, dobrou zprávou pro vás jistě bude, že se ještě v budoucnu uskuteční křest Hořkosladkých veršů. Prý s velmi zajímavou patronkou. A nezapomeňte, že si sbírku můžete zakoupit v knihkupectví naproti bazénu a v Antikvariátu Mlha na nádraží.

Jakub Augusta

Malá recenze na zvířecí chování

Častokrát z novin, televize i jiných médií slyšíme, že se někdo chová jako zvíře, nebo dokonce, že jím přímo je, a to většinou ne při hodnocení kladném, ba právě naopak – pokud je něco na člověku zvířecí, je to nelidské a tedy hodno odsouzení. Máte doma psa? Setkali jste se někdy se psem? Jistě. Každý, každý zná psy. A neříkejte mi, že jenom já v jejich chování nespátřuji nic hodného odsouzení. Snad v kritických případech – po dlouhodobém hladovění či u špatného majitele může se pes začít chovat jaksi příliš drsně, nepřijemně, má však k tomu dobrý důvod a jeho chování je i v těchto situacích snadno předvídatelné. Předvídatelné. Opodstatnitelné. Ano, takové je především chování zvířete. Pudové, jasné, čisté – když k vám pes běží, je většinou z každého jeho pohybu, z každého zaštěknutí, poznat, proč se k vám blíží.

Nejsem příznivcem všech vlastností zvířat, zdaleka ne, přesto však jediný případ, kdy pojem „zvířecí chování“ v záporném smyslu (on se ani v kladném nevyskytuje) v lidské společnosti promíjím, je úplatnost. Ano, psa si lze koupit. Dáte nažrat pouliční směsi a najednou máte chrabrého ochránce domu. Nedá se ale říci, že by zvíře podráželo ostatní nohy, bezmyšlenkovitě se snažilo prodat se ve stádu dopředu, přestože není zdaleka nejsilnějším, přihlíželo a nechalo si ve smečce vládnout slabším jedincem, nedokázalo odhadnout své síly, blafovalo, přetvařovalo se, či se snažilo pobít všechny ostatní. Tyto a mnohé další domény patří jen a jen jedině myslící bytosti. A je to dobře. A je to těžké. Člověk má teoreticky vždy možnost rozhodnout se lépe než zvíře, ale stejně pravděpodobně může v jeho hlavě zvítězit názor nejméně hodný toho, aby byl zvolen.

Člověk jedná nezřídka náhle, nelogicky, neopodstatněně, zbrkle nebo příliš složitě. Jsou v nás zakódovány zvyky, kterým se jen stěží bráníme. Včera večer mi do koupelny vlétla můra. Otevřeným oknem přímo ke světlu. Léetala sem tam. Byla docela velká, básník by o ní napsal mnoho šedivých vět. Ale mně v té chvíli nebyla příjemná, nabylo mi příjemné pomyšlení na neustálé srážky s tímto malým, rychle se kmitajícím stvořením. Můra létá, létá, pak sedne na stěnu pod světlo, pomatená, ... Zabil jsem ji. Jako člověk. Z pouhé lidskosti.

Občas si říkám, že se zvířecím pudovým chováním by se nám žilo snáz. Jenže jsme to my, kdo byli vybráni k přemýšlení a ochraňování sebe, zvířat i celého světa. Toto postavení nám nikdo nevezme. Záleží jen na nás, zda ho naplníme.

Daniel Mužátko

Elegie mého nešťastného já aneb Já, humaniták

Zbytky mého růžového snu končí v koši. Byl bych rád, kdyby tomu nedopomohly jisté okolnosti. Ostré sykkavkové zvolání, kritizující absenci většiny všech. No, kde by byli. Aktivita chybějící třídy je zřejmě neúměrná našim troskám, povalujících se líně nad i pod pomačkanými sešity literatury. Vědomí trosek v nás neustále vzrůstá, čím víc dlouhonožných profesorů za dveřmi nejvyššího kabinetu potkáme. Od nich se nám dostává pravidelného ujištění, že zrovna my patříme k těm nejneschopnějším, nejnevychovanějším, zkrátka nejlblbějším.

Nic o naší blbosti ale nevypovídá tak, jako naše tragické rozhodnutí věnovat se humanitě. Zkáza světa započala odevzdáním osudné listiny. Místo ve frontách na úřadu práce máme tímto zajištěné. Navíc se my, odborníky předurčení k nenalezení štěstí, nikdy nedokážeme plně přiblížit podstatě světa, která od počátku věků až po jejich konec spočívá ve vzorcích matematiky a ve fyzikálních jevech.

Odevzdáním předůležitých formulářů, alespoň podle názorů našich největších podpor, necháváme vzniknout dvěma odlišným světům vzdálených od sebe několik astronomických jednotek. Šťastní obyvatelé prvního z nich žijí v přírodovědeckém prokletí izolace, kdy celý svůj život obětují výpočtu únikové rychlosti z nového světa, snaže vtěsnat smysl života do exponenciálních rovnic a vztahy do zkumavek. Zato já, odsouzen k věčnému obývání světa druhého, neustále se zabývající analýzou společnosti a ztrácející čas psaním vyšších cílů, si nedokážu ukrojit ani chleba.

Nejspíš si, „nekonečně“ vzdálení, neuvědomujeme, že jedině, co oba světy odděluje, jsme my. Protože jako tělo nemůže existovat bez duše, ani přírodní vědy (pozor přírodovědci, radši si sedněte) nemohou existovat bez humanitních. A stejně tak (teď opatrně, humanitáci) humanitní vědy bez přírodních. Prostě neklesejme tak hluboko, že si jeden svět necháme rozdělit vedví...

Zbytky růžového snu končí v koši. Opět. Tentokrát jsou okolnosti trochu jiné, rozhodně ale ne polehčující. S pohledem plným odporu, jako kdyby měl na jazyku jed anebo nahlédl do sešitu psychologie, se na nás šklebí dědic Newtonovy teorie: „Co, mistři světa, kdo všechno z vás chce být státní úředník?“

Δ π

Tento dokument má daleko od reality a jakákoli podobnost s naší školou a osobami zde pracujícími je čistě náhodná.